

HELL'S TOUR +

Neuvěřitelná

1997

Neuvěřitelná 97

25. – 27.4.

Tato výprava se opět jmenuje příznačně. Nevím, jak je to možné, ale když se vymýšlí kalendář a názvy výprav, opravdu nemáme tušení, co se na akcích bude dít. A ani události během výprav nedokážeme ovlivnit tak, aby dění obsah výpravy byl zajedno s názvem. Ale víte co? Přečtěte si to sami.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	346	0	0	22

Odjíždíme ze stadionu a máme tradičně zpoždění. Sjíždíme parkem na Krejčířek, odtud kolem hotelu Olympik do Voctářovy, pak odbočka k Libeňským dokům a dál podle řeky směr Troja. Jede se docela dobře, je hezky, vše je jak má být. A o až k Trojskému kanálu. Kromě této atrakce je tu taky parkurová jízďárna. Od silnice ji odděluje stromořadí. Při průjezdu kolem vždy koukáme, jak tam ti koňáci vynikají. Dnes se jim nejspíš mimořádně daří. Skoro všichni jdou po zemi a koně vodí. Kromě jedné slečny, která právě najíždí na překážku. Koňovi se to však nelíbilo a tak těsně před překážkou zabrzdil. Ne tak slečna. Ta ji hladkým letem zdolala. Asi to takhle nedělala poprvé. Krásně se sbalila do kotoulu a po dotočení druhého se rovnou postavila na nohy. Pěkný gymnastický výkon. Koně to však nezajímalo. Otočil se, proběhl mezi překážkami, prohnal se stromořadím a je na silnici. Má však smůlu v tom, že se ocitl v mé blízkosti. Bleskově jsem podřadil a prudce zabral. Vyrovnání mojí a koňovy rychlosti bylo dílem okamžiku. A co víc, začal jsem ho předjíždět. Pak jsem ho chytil za plandající uzdu, stočil řídítko k němu a vzal za brzdy. Kůň byl mým počínáním tak zmaten, že sám zastavil a koukal, co se to stalo. Pohládl jsem ho po čenichu a za chvíli předal jezdce, která sem doběhla. Samým děkováním a

úklonami si málem odřela čelo o silnici. Po tomto zážitku volně dojíždíme na místo srazu s Jardou. Další jízda probíhala normálně, prostá jakéhokoliv zážitku, který by stál za záznam. Dojeli jsme do Straškova a zaparkovali u hospody V zatačce. Vede nás k tomu to, že je jediný nejsprávnější čas na večeři a tady vaří velmi dobře. Ani tentokrát to nebylo jinak. Jenom nechápu Ivonu, která si dala jen rajčatový salát. Ale asi jí to stačí. Po výborné večeři odjíždíme. Cíl je v domečku na úbočí Řípu. Zatímco jsme si užívali obžerství, padla na krajinu kolem tma. Což není žádný větší problém, protože jsme na to vybaveni. Tedy až na Ivonu. Ta prohlásila, že světla jsou zbytečná zátěž a kolo nemá na noc vůbec vybavené. Navíc mi připadá, že má s sebou nezvykle málo věcí, na to, že budeme spát venku. No nic. Za vesnicí skončilo veřejné osvětlení a od této chvíle budeme potřebovat naše světýlka. Je nezvykle tmavá noc, jede se pěkně a protožes to tu mírně svažuje, není si nač stěžovat. A tak jedeme, povídáme si, a najednou se kdesi kus za námi ozval kovový třesk, heknutí a ticho. Zvolna jsme zastavili. Co to bylo? Zjišťujeme, že nemáme Ivonu. Kus jsme se vrátili a v záři našich reflektorů vidíme ležící postavu a změř čehosi. Bližší průzkum ukázal, že je to Ivona a její kolo. Kňourala, že jí bolí hlava, že si odřela kotník a dalších milión bolístek. Jak mám vždycky tendenci každého zachraňovat a pomáhat, tak teď říkám **DOBŘE JÍ TAK!!!** Stejně jako ostatní si světla mohla vyvézt! Je to její blbost. Jarda jí pomohl na nohy, vyndal její kolo z příkopu a doporučil jí, aby se pro další jízdu držela vedle někoho, kdo svítí. Velmi se podivila, že se jede dál. Měla představu, že když tady havarovala, tak tady postavíme nouzové přístřešky a bude se nocovat tady. **NE!** Tak vážné to zase nebylo a cíl je vzdálen necelé dva kilometry. Dojezd do domečku už proběhl bez dalších nehod. Jenom se Ivona dožadovala, že když to tu všichni známe, tak ať jí půjčíme světlo. Na to jsem jí dost důrazně připomenul, že naše světla jsou na kolech napevno a sundávat se nebudou. Urazila se. V domečku jsme rozbalili ležení a zalehli. Chvíli jsme si povídali. Na přetřes přišlo všechno možné. Jen Ivona mlčela.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Říp	48.5	396	50.0	15.3	22 - 4

Ráno 26.4.

Budíme se po osmé. Je krásné ráno, připravujeme snídani. Kromě čaje máme výdobytky pekařských závodů. Každý jiné a dáváme si do nosu. Až na Ivonu. Ta k pití nemá nic a k jídlu žmoulá nějakou tyčinku. Sbalili jsme noční propriety a jedeme směr Roudnice. Ne však daleko. V Rovném je pouť. A řešej to tu opravdu drsně. Do vesnice je zákaz vjezdu a u zátarasů stojej pořadatelé a vybírají za vstup do vesnice. Snažíme se jim vysvětlit, že chceme jen projet. Trvají na tom, že i průjezd je zpoplatněn tak to ne! Vrátili jsme se k improvizovanému parkovišti a přes pole do vesnice vjeli zadem. Je tu opravdu k nehnutí. Spousta stánků, mraky lidí. Dávám pokyn k sesednutí. Kola tím mumrajem pomalu a opatrně provedeme. Všichni pochopili. Až na Ivonu. Ta se snažila davem projet. Hned jí chytili pořadatelé a chtěli po ní vstupenku. Jí nenapadlo nic lepšího, než říct, že patří k naší skupině. Také po nás chtěli vstupenku. Když ji nedostali a řekli jsme, že za průjezd rozhodně platit nebudeme, vypadalo to, že nás vyvedou ven a bude vše v pořádku. Mezi tím se však Ivona zastavila u jednoho ze stánků a začala tam cosi vybírat. Jeden z pořadatelů to viděl a dopálilo ho to. Řekl, že ho chceme podvést a vykázal nás na boční parkoviště, kde nás předal policajtům. Jsem zlostí bez sebe. Policajtům jsem znovu zopakoval žádost o průjezd. Řekli, že to bez placení nepůjde a že se musíme vrátit do Straškova a jet na Roudnici jinou cestou. Ale stejně musíme zaplatit, protože jsme uprostřed vesnice průjezd se platí. Takže bez placení nemůžeme ani jedním směrem! S policajtama není řeč a viditelně si naši situaci vychutnávají. Hajzlové!!! No nic. Vydávám pokyn k zaplacení. Za každého z nás chtějí 25,- Kč. A za co? Jen za to, že projedeme vesnicí. Po zaplacení si nás všichni přestali všímat. Když jsem požádal o doprovod skrz dav, řekli mi, že to není jejich problém a odešli do davu. Pomalu a opatrně jsme se probíjeli davem a vyslechli si stovky nadávek. Konečně jsme

venku. Je jedenáct, za půl hodiny máme být v Roudnici na srazu s Honzou. Rozjeli jsme se. Po pár kilometrech čekáme na Ivonu. Ta řekla, že se kvůli nějakému srazu nebude honit. A že až tam přijedem, tak tam budem. Snažil jsem se jí vysvětlit, že je na to deset minut. Do Roudnice přijede panťák, tam končí. Za deset minut se vydává zpět na Prahu. Když nebudeme na srazu, tak Honza tím panťákem zase odjede. Viditelně se to Ivony netýká. Dobře. Na sraz pojedou já, maximální rychlostí, ostatní dojedou až to bude v jejich silách. Nabírám rychlost a upaluju co to dá. Do Roudnice k nádraží dojíždím přesně v okamžiku, kdy poslední část soupravy panťáku opouští nádraží. Krucinál! Nestih jsem to!!! Pln zlosti usedám na lavičky před nádražím. Za dlouho přijíždějí ostatní. Zastavují u mě a první je na lavičce Ivona. Kolo opřela o druhou lavičku z čela a udělala si pohodlí. tak zaprvé, jedeme dál, protože máme zpoždění. Za druhé, jak si dovoluješ zabrat svým kolem místa pro sezení ostatním??!!! Odpovědí mi bylo, že si to kolo mají dát stranou, když už si musí sednout. Tak na tohle nemám. Odjezd! Zařadili jsme se do jízdní formace a vyjeli směr Peklo. Ještě jsme nestihli opustit město, když se zase něco stalo. Jedeme v přejezdové formaci, pořadí já, Jarda, Ivona, Michal, Blanka. Jedeme celkem svižně. Najednou Ivona křikla: Digu stop! Sice nevidím žádné nebezpečí, ale i tak беру za brzdy. Je možné, že se děje něco, co nevidím. V tom okamžiku přišel zezadu náraz a odhodil mě kus dopředu. Zároveň se ozvalo prudké zasyčení. Zastavil jsem u kraje. Stejně tak ostatní. Seseďám a jdu zkontrolovat škody. Na mém kole je ohnutá vzpěra zadního nosiče, jinak nevidím jinou závadu. Na Jardově kole je to horší, má proražený plášť na hranici běhounu a boku. Trhlina je asi dva cm dlouhá. Tak tohle neopravíme. Jarďa se ani nepokouší hledat řešení. Řekl, že se vrátí na nádraží a pojede vlakem domů. Nechce ani doprovod. Dobrá. Než jsme vyjeli, pokusil jsem se Ivoně vysvětlit kdy se používají signály k nouzovému zastavení. Prohlásila, že je to blbost. Na otázku proč jsme vlastně měli zastavit odpověděla, že jsme na ni jeli moc rychle. Pokračujeme v cestě. Hned jak to šlo, jsme rozpustili jízdní formaci a jedeme jak to jde a jak je nám to příjemné. Dodržuje se jen to, že když je na blízku auto, uděláme na chvíli vzorníky, postavíme přejezdovou formaci (za sebou) a po odjezdu auta se zase

rozprostřeme po celé silnici. Tedy kromě Ivony. Ta řekla, že v Rakousku se smí jet dva vedle sebe a že tady se to taky musí prosadit. A neuhýbala. Výsledek byl ten, že každé druhé auto na nás troubí a řidiči nadávají. Už toho začínám mít dost. Řekl jsem Ivoně, že pokud chce jet s námi dál, bude dodržovat naše zvyklosti a nebude vymýšlet nesmysly. Od té doby se mnou nepromluvila, ale v podstatě se drží pravidel. Aspoň že tak. Dojeli jsme do Dubé. Je teplo, ale už dost pozdě. Zastavili jsme v hospodě na obědovečeři. Nijak zvlášť se tu teda nevytáhli. Dáváme si houfně smažák a Michal k tomu krkovičku. Ten teda má chutě. Že by byl těhotný? Ivona má zase nějaký salát. Jak na to může jet? Vždyť v tom není žádná energie. Během čekání na jídlo jsem vyndal mapy a začali jsme je studovat. Je to blbý. Do pekla bychom tímhle tempem dorazili za hluboké tmy. A peklo ve tmě není zajímavé. Změnili jsme trasu a pojedeme do jeskyněk na Kokoříně. Po jídle odjíždíme. Směr Kokořínský důl, jede se dobře, ale pomalu. Tentokrát zdržuje Michal. Vypráví něco o plném bříše a tak. Naštěstí je to až pod hrad po rovině. Ale tady nastává zvrát. Rázem máme dva pěšáky. Michala a Ivonu. Já s Blankou kopec vyjíždíme. Ale je to dřina. Nahoře jsme počkali na pěšáky, a pak společně dojeli do vesnice Kokořín. Za zámečkem jsme projeli strašidelnou alejí a opatrně dojeli k jeskyňkám. Ještě jsme snesli kola dolů a tím pro dnešek jízda končí. Ne však život. Pomalu se stmívá. Rozkládáme spací potřeby a to do nejvyšší jeskyně.

Hlavně proto, že se nám nechce ty krámy tahat dolů. Na place před prostřední jeskyní si uděláme malý oheň, na kterém si uvaříme čaj. Jdeme proto na dřevo. Potřebujeme suché klacky do průměru 3 cm. Oheň bude malý. Tak jsme každý vyrazili jiným směrem a za pár minut máme slušnou hromádku na podpálení půlky Evropy. Někam se nám ztratila Ivona. To je docela blbý. Nezná to tu a kam oko dohlédne jsou propasti, jámy a jiné prohlubně. A ty křížky tady asi nejsou jen tak pro parádu. Půjdeme ji hledat. Jen jsme vyšli k patě středního schodiště, byla tady. A přivlekla poleno, že by se s ním dalo topit týden. Požádal jsem ji, aby ho dolů vůbec nenesla. Urazila se. Zopakoval jsem jí zadání: malý oheň, malé klacky. Nemluvila se mnou. Upravili jsme místo pro oheň a zažehli jej. Na dva kameny umístěné blízko sebe, mezi nimiž plál ohýnek jsme dali dva ešusy a sedli si na dakší blízké kameny. Michal se staral o stálý přísun dřena do ohně, všechno šlo dobře. Voda se ještě ani nezačala vařit, když Ivona prohlásila, že má hlad a že jde do hospody. Trochu mě to zaskočilo. Ale je fakt, že celý den jede na tyčinku a salát. Nelíbí se mi to, ale dobře. Odešla. Od toho okamžiku jako kdyby spadla nějaká neviditelná síla a začalo být dobře. Báječně jsme se bavili, když byl hotový čaj, tak ho Michal těžce přesladil, ale nikomu to nevadilo. Blanka je samý smích a dává k lepšímu všelijaké zážitky týkající se cukru, čaje, různých pokrmů a záměny se solí, což Michal hned vědecky rozebírá a je nám báječně. Všechno je perfektní do doby, než nám Michal zarecitoval údaj z hodinek. Mluvil o dvaadvacáté hodině. To je docela pozdě. Kde je Ivona? Už by tu měla dávno být. Oheň uhasl. Michal ho krmil tak důkladně, že už není co přiložit. Všude kolem je tma a ticho. Najednou se ze tmy ozvalo: Halóóó, je tu někdo? Pomůže mi vůbec někdo? Kde všichni jsou? Já se tady bojím... Aha, Ivona je tady. navedli jsme ji na schody a pak do horní jeskyně. Chvilí tam štrachala a pak zase odešla. Tak to nechápu. Ale co, asi má lepší nocleh jinde. Upravili jsme ležení a zalezli. Asi za hodinu mě probudilo nějaké rušno. Ivona je tu a chystá si spaní...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kokořín	53.2	454	58.7	15.6	17 - -2

Ráno 27.4.

Probudili jsme se krátce po osmé. Je tu chladno. To už tak v jeskyních bývá.

Vstáváme a cestou za roh sbíráme dřevo na oheň. Bude ranní čaj a k němu buchtý. To si žijem! A je to tu zas. Ivona mě rozhodila. Čím? Její výbava na noc se skládá z pláštěnky rozložené na zemi

a bundy, kterou byla přikrytá. Ivona je zaměstnáním u nějaké ekologické společnosti. To je chvályhodné a potřebné. Společnost se zabývá likvidací odpadů a dohledem nad přírodou, aby se nic nežádoucího do ní nedostalo. Když je Ivona poblíž, málem se bojím odplivnout do lesa. Přinesli jsme klacky, zažehli ohniček a dali vařit vodu. Ivona čaj nechce. K snídani má tabulku čokolády. No dobře, energie to je. Čaj už se vaří, Ivona dojedla čokoládu. Zmouchlala papír i se staniolem a oboje hodila do ohně. V tom okamžiku jsem mále spadnul na zadek. Tak to je báječná ukázka chování ekologa. To já jsem proti ní předseda strany zelených.. i na Blance a Michalovi vidím zděšení. Nikdo z nás neřekl nic. Dokončili jsme přípravu snídaně, mlčky ji snědli a připravili se na odjezd. Společnými silami jsme vyvlekli kola nahoru a stejnou cestou jako včera dojeli k zámečku. Odtud pak oním výrazným padákem sjeli kolem hradu do Kokořínského Dolu. Je to tu fajn, pojedeme tudy do Mělníka a pak na Prahu. Údolím se jede opravdu báječně. Nejezdí tu auta je to tu krásné. Jedeme s Blankou vedle sebe a povídáme si a rozebíráme okolí. Michal jede před námi a občas něco Michalovitěho dodá. Ivona je někde vzadu. Najednou bez varování vjela mezi nás. Lekl jsem se. Ivona do mě bokem narazila. Ztratil jsem rovnováhu a nedobrovolně se vydal do protisměru. Naštěstí jsem to vybral a rychle se vrátil na svou půlku silnice. Už se mnou zase cloumá zlost! Řekl jsem Ivoně, že pokud ještě dojde k nějakému incidentu, dostane facku. Zase se urazila. Než jsme dojeli do Mělníka, dostali jsme s Michalem nápad, že by stálo za zvážení pokusit se najít jinou cestu, ne tu, kterou pořád používáme. Nápad to byl dobrý, ale nepovedlo se. Dojeli jsme od Tepána a průzkum ztroskotal na tom, že nemáme pořádnou mapu a nevíme kde jsme. Tak to se moc nepovedlo. Tak jsme se vrátili a jeli přes Vrutici a pak Všetaty do Brandýsa. Cesta ubíhala pěkně, Ivona nezlobila, Michal nevymýšlel Michaloviny, Blanka se pořád něčemu řehnula, prostě paráda. V Brandýse jsme se rozhodli udělat pauzu v cukrárně. Chtělo by to nějakou sladkou odměnu. Na náměstí jedna taková přesně pro nás je. Zastavili jsme u ní a... Mají zavřeno. S tím zásadně nesouhlasím! Ale to je tak všechno, co s tím můžu dělat. Ach jo! Ta teda jedeme domů. Opustili jsme Brandýs a jedeme zadem přes Zápý do Radonic, pak do Satalic, kolem

Kyjských rybníků do Hrdlořez a kolem Pražských služeb přes Balkán na stadion. Jelo se celkem pěkně, nic mimořádného se nestalo. Na Balkáně jsme se rozloučili s Ivonou a na stadion dojeli krátce před osmnáctou hodinou.

Teda řeknu vám, že takhle vzteklej jsem na výpravě ještě nebyl. Dost mě to mrzí, protože místo toho, abychom si odpočinuli, musel jeden člen výpravy jet domů ještě v sobotu a ostatní jsou trochu otrávení. Duofám, že moje hrozba fyzickým násilím odradí Ivonu natolik, že už víckrát nepojede.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	52.0	538	84.1	14.7	13 - -5

Celková technická data:

Účast: 5 jezdců – Blanka, Michal, Jarda, Ivona a Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž: 192

© Hell's Tour^{plus} 1998
Dig & Blk & Msh
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz